

efter bedste Evne bundet en Møllesten om Halsen paa Arbejdet for den sociale Reform, idet Pengene i Forvejen er beslaglagt. Den bedste Karakteristik af denne Lov er maaske givet af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), den Gang han i sin Tid udtalte, at dermed var Finansministeren eller, med andre Ord, dermed var Bevillingsmyndigheden for en uoverskuelig Aarrække bundet paa Hænder og Fødder. Jeg paaviste forleden, at der bestod et absolut Modsætningsforhold mellem denne Lov paa den ene Side og paa den anden Side de Løfter, Trontalen indeholdt, disse løfterige Ord om, at nu vilde de stigende Indtægter tillade stigende Udgifter til økonomiske, sociale og kulturelle Formaal. Der bestaar et absolut Modsætningsforhold, thi naar Indtægtsstigningen en Gang er beslaglagt, hvordan skal den saa kunne anvendes til de Formaal, Trontalen nævner? Den højtærede Finansminister søgte at dække over dette Modsætningsforhold ved at henvise til, at Indtægterne i det Finansaar, vi er inde i, 1912—13, sikkert vilde flyde betydeligt rigeligere ind end budgetteret i den Finanslov, der blev vedtaget i Foraaret, og at altsaa det Beløb, vi efter Tillæg af de 2 pCt. fik at disponere over i 1913—14, vilde vise sig faktisk at være betydelig større end det, man faar frem, naar man lægger de to Finanslove, den vedtagne, der gælder for dette Aar, og den, vi behandler i Øjeblikket, ved Siden af hinanden. Men den højtærede Finansminister synes her at have overset to Ting, som i væsentlig Grad forrykker det Perspektiv, han stiller for os. For det første synes han at have overset, at ikke blot Indtægterne i det Finansaar, vi nu er inde i, men ogsaa Udgifterne for det næste Finansaar utvivlsomt vil blive betydelig større end budgetteret. Der vil løbe mangt og meget paa, deriblandt, som ogsaa den ærede Ordfører for Regeringspartiet (P. Th. Nielsen) nævnede, saa store Udgifter som Udgifterne til Retsreformen, til Loven om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd og til forskellige andre Ting. Men naar det er Tilfældet, vil selv en meget betydelig Indtægtsstigning ikke forslaa; den vil blive ædt, og vi vil om to Aar komme til at staa i den Situation, at vi skal lægge et større Beløb hen til Krigsfonden, uden at vi i Øjeblikket kan faa Besked om, hvor vi skal tage disse Penge fra. Det er den ene Ting, den højtærede Finansminister synes at have overset. Den anden er, at i det Øjeblik, han talte, syntes han ikke at huske § 2 i

Loven om Krigsfonden. Efter denne Paragraf er det nemlig saadan, at ved Beregningen af Henlæggelserne for 1913—14 er det for en stor Del Indtægtsposters Vedkommende fuldstændig ligegyldigt, i hvilket Omfang de faktisk er indgaaede i det foregaaende Aar. Det gælder Indkomstskatten, Formueskatten, Brændevinsskatten, Ølskatten, Stempelskatten og flere mindre Skatter. For deres Vedkommende skal der slet ikke tages noget Hensyn til det faktiske Beløb, hvormed de indkommer; deres Provenu er en Gang for alle i Loven fastslaaet at skulle beregnes til 42½ Mill. Kr., om jeg ikke husker fejl, og om de er budgetterede en eller to eller fire Millioner for lavt paa Finansloven, er for saa vidt ganske ligegyldigt; det Beløb, vi for disse Indtægtsposters Vedkommende er forpligtet til at henlægge, bliver ganske det samme. Men naar dette er Tilfældet, bliver der et absolut Modsætningsforhold mellem Krigsfondsloven paa den ene Side og paa den anden Side de kønne Løfter om stigende Udgifter til økonomiske, sociale og kulturelle Reforme. Der er her et Enten-Eller, som man ikke kan komme udenom, og der bliver kun Mening i disse sidste Løfter, hvis det er Hensigten, saa snart det politisk er muligt, at bringe Loven om Krigsfonden ud af Verden.

Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger om det Spørgsmaal, som jeg fremdrog i min Tale forleden Dag, og som bragte den højtærede Finansminister saa højt op paa Koturnen, at han ganske syntes at tabe Ligevægten og i hvert Fald i nogen Grad mistede Selvbeherskelsen, nemlig den skarpe, men ingenlunde for skarpe Maade, hvorpaa jeg karakteriserede den moralske Beskaffenhed af den Finansreform, som er gennemført i Løbet af de sidste to Aar. Hvad jeg gjorde, var jo at konstatere denne, om jeg saa maa sige, moralske eller maaske rettere umoralske Beskaffenhed, idet jeg vel at mærke støttede mig til Fakta, som det ikke skal være muligt at komme udenom. Jeg ved i alt Fald ikke, om nogen vil benægte, at ved Lovene om Brændevinsskat, Ølskat, Totalisatorafgift og Stempelforhøjelse paa Lotterisedler er det beregnet, at Staten skal have en Merindtægt fra disse Kilder af ca. 7 Mill. Kr. om Aaret, altsaa en Merindtægt i Sammenligning med de Indtægter, Staten i Forvejen havde af disse Kilder, en Merindtægt af Alkoholnydelse og Spil. Eller jeg ved ikke, om nogen vil benægte, at for det Finansaar, hvis Budget vi nu behandler, kan Indtægterne ved Brændevinsskatten, Ølskatten, Afgiften af